

Írta: Apostol Pál

A néma prédikátor

Olvasandó: Lk 1,5-25

Textus: Lk 1,22

„És kijőve nem szólhatott nekik...ő csak integetett...,és néma maradt.”

Sercen a gyufa, s fellobban Advent lángja. Nincs más fény a szobában, csak egy gyertya. Kisunokám beleréved velem együtt a lobogó fénybe, aminek most különös varázsa van. Valamiről beszélni akar...

Ma egy olyan emberről akarok veled beszélgetni, aki némán hirdette Isten csodáját, az Úr Jézus eljövetelét. De Papi, némán nem lehet beszélni! – hallom a gyertya túloldaláról. Dehogynem. Csak nézz a lángba s figyelj! A világ sötétségében mennyit jelent egy pici lángocska? Talán semmit, talán mindent. A legnagyobb tüzet is egy pici lángocska gyújtja.

Lobog a láng, s már ott is vagyunk Jeruzsálemben a templomban...

Egy vén, nehezen döcögő papot látok. Kezében bronzkosár, s benne a parázs. Vállán egy egész nép terhe, ahogy viszi lelkében népe nyomorúságát, álmait, imáit, vágyait. Szívében pedig egy hajdani keserű úr: nincs fiam, akinek átadhatnám a hitemet, én nem kaptam.

Bent a Szentek Szentjében hallgat a csend. Kozmikus béke uralkodik, csak a cédrusgerenda pattan néha. Zakariás, az áldozópap előkészíti az illatáldozati füstölő oltárt, ráönti a parazsat, s felhelyezi a bronzrácsot, amire

majd a tömjént szórja. De megáll a keze s homályos tekintete körbenéz. Nincs más fény, csak a hétágú gyertyatartó vibrálása. Mégis azt érzi, valami történt. Remeg a szív, vibrál a lég, s megjelenik az oltár jobbján egy angyal. Éteri ragyogása betölti a teret, és a mennyei fényben megfürdeti Zakariást. A nyugtalan emberi lélek görcsbe rándul, mert olyat lát, mint még soha. Angyalt és égi fényt! Olyat hall, mint még soha. Égi szót! Zeng-bong, de megnyugtat, figyelésre ösztönöz és nem menekülésre! Mert amikor Isten üzen neked, Testvér, akkor szava rabul ejt, nem lehet másra figyelni. A parázs lassan elhamvad, a tömjén ráragad az ujja. Már nem az a fontos, amiért ide jött Zakariás!

Régmúlt korok próféciai öltének a szóban testet. Amire évszázadok óta várt a nép, a Messiásra, itt van a közelben. Csak épp a nép nem fogadóképes. Az Úrnak arra is van gondja, hogy legyen, aki alkalmassá nevelje választottjait. Az eljövendő Messiás ígérete mellett saját fiacskát is ígér az angyal. Mégpedig fiában az utolsó és legnagyobb próféta megszületését hallja a gyermektelen pap.

Összefonódik a régmúlt a mával, a holnappal, az örökkévaló-

sággal. Ott, a Szentek Szentjében eltűnik a földi idő, és megképzik az örök idő. „Nagy lesz az Úr előtt....!” Mindezt miért kapod? Mert úgy éltél te és Erzsébet, hogy titeket választott ki erre. Illés lelkével ruházza fel őt, és felrázza, felkészíti a népet a Messiás fogadására.

Mennyire ismeri az emberi lelket a Teremtő! Tudja, hogy hogyan szóljon hozzánk, föld porához. Mi az, ami a legkedvesebb nekünk? A gyermek, a jövőnk biztosítóka. Zakariás száját mégis a kételkedés szava hagyja el: De...! Uram! Lejárt az időnk, vének vagyunk mi már ehhez! Az örök időben nem létezik ez a fogalom: eljárt az idő! Ezt bizony Zakariásnak keservesen kell megtanulnia. – A gyertya lángja lobot vet a sötét szobában, izgul, aki csak hallja. Mi lesz ebből? – Elveszem a hangod, meg-némulsz! Egészen addig, amíg meg nem látod az Úr ajándékát! Én megmondtam! Én, Gábiel, aki Isten előtt állok!

Hirtelen sötétség borul a Szentek Szentjére. Csak a gyertyatartó 7 lángja pislákol. De Zakariás szemében ragyog tovább az égi fény. Most ki kell menni, ezt el kell mondani a várakozó tömegnek. Évszázadok imáját hallgatta meg

az Úr. Most nekem nem is kellett imádkozni, áldozatot bemutatni értetek. Én csak egy kicsiny gertyalángocska vagyok... S elindul, ki a templomból. Hogy mennyi idő telt el? Percek, órák, évek, évszázadok, az örök idő egy szelete? Nem számít! Csak az üzenet a fontos! Itt van, jön, az ég áldását hozza! Nektek! – forgatja szívében a szót. Szíve, lelke, teste átlényegült: Hírem van emberek!

Fölmegy a szószékre, vele szemben Jeruzsálem népe. Néma csend. Mint amikor a hajnal első ragyogása végigsimít a tájon és elúzi az éj árnyait, és ragyogni kezd minden. Nagy hírem van emberek! Az örök ígéret valóra vált! Elérkezett a pillanat, akire vártunk, hamarosan megérkezik! De óh, jaj! Nincs hang. Hiába formálódik a szó a szájban, nincs hang! Csak a lobogást, a ragyogást

érezkelik a hallgatók. Ézsaiás próféciája válik valóra: „A nép, amely sötétségben jár, lát nagy világosságot” (Ézs 9,1) Zakariás némán, de az égi fénytől ragyogóan hirdeti a népnek a csodát!

Látod, szó nélkül is lehet beszélni. S a néma prédikátor szavát megértik az emberek. Úgy mennek haza, hogy viszik magukkal a lángot. Zakariás volt, a maga némaságával az az egy szem bolygó lángocska. S föllobbantotta a vágy, a hit tüzét az emberek szívében.

Papi? Ez az Advent? Lobogó hitttel várni az Úr Jézust? Igen! Légy készen, amikor megjelenik a te szívedben is! Nem az emberi szó a fontos – mi sokszor némák vagyunk –, hanem az ég szava, s az a kincs, hogy tudatosan tudd: Veled van, érted jött, mert mérhetetlenül szeret! Ámen.

Imádság:

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus által! Hálás szívvel köszönjük, hogy elérkezhettünk Advent szent idejéhez. Újra megtanítasz minket téged várni, készen lenni a te eljöveteledre. Lélekben együtt készülhetünk a karácsony ajándékára, és közösségben lehetünk teveled. Kérünk alázatos lélekkel, te vigyázz betegeinkre gyógyító irgalmaddal, az orvosokra a te bölcsességeddel, a síróinkra vigasztaló kegyelmeddel! Édes kedveseinket, gyerekeinket áldd meg gazdagon! Gyülekezetünket őrizd meg a te kegyelmedben, és az ünneplésünknek te légy a középpontjában! Köszönjük Istenünk, hogy vezettél minket, igéd és Lelked bölcsességre intett! Ámen.

Karácsony békessége

Textus: Lk 2,1-6

„Történt pedig azokban a napokban, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó. Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.”

Rég nem volt olyan bizonytalan a karácsony, mint ebben az évben. Rengeteg kérdés nyomaszt, bizonytalanság, békétlenség vesz körül bennünket. Napról-napra változik a helyzet, és közeledve az ünnepekhez ez egyre nagyobb lelki terhet jelent.

Az első karácsonyt még ennél is bizonytalanabb helyzetben élte meg Mária és József. El kellett jutniuk Bethlehembe. Augusztusz császár rendelete miatt az egész világ felbolydult, az összeírás miatt mindenki utazott „haza”, oda, ahová való volt. Mintha csak korunk utazós karácsonyait látnánk... Bizonytalan volt, hogy hol éri a családot a kisgyermek születése. Nem volt előre látható, hogy hol találnak szállást egy ilyen

forgalmas időszakban. Kérdéses volt, hogy kiszolgáltatottságukban számíthatnak-e mások jóindulatára és segítségére.

Ahogy közeledett a Kisgyermek születésének ideje, egyre borúsabbá váltak a kilátások. Bethlehemig sikerült ugyan elérni, de szállást már nem találtak. Az ottaniak jóindulatú, befogadó szeretetét sem tapasztalhatták meg. Senki sem engedte át a helyét nekik. Csak egy üres istállóban szállhattak meg valaki könnyörületéből. Ott született meg a világ Ura!

Mindezek ellenére mégis minden szükséges megvolt. Jézus megszületett! Az édesanyja bepólyálta. Volt hová fektesse: igaz, hogy csak egy jászol, amibe újszülöttet sosem tettek. Hatalmas

kontrasztként látjuk: örült a menny és az angyalok! Az ébren levő pásztorok hallották az örömdübb hírt: „üdvözítő született ma nektek”!

Minden nehezítő körülmény ellenére mégis ott volt karácsony békessége! Az a békesség, amely abból fakad, hogy Isten eljött közénk emberként. Az a békesség, amely megérzi és elfogadja Isten nekünk szóló határtalan, önfeláldozó szeretetét. Az a békesség, amely felismeri: Isten előtt, az Ő terve szerint történik minden.

Mi adja meg ma a karácsony oly sokszor emlegetett békességét? Nem a körülmények. Nem a sok ajándék, nem a nagy bevásárlások lehetősége, és nem is a család harmóniája – bár ez utóbbi kiemelten fontos.

Az igazi békesség több tényezőből fakad, mindenekelőtt abból, hogy Jézus Krisztus személyesen jelen van! Abból a felismerésből is táplálkozik, hogy minden, ami történik karácsonykor – még a koronavírus-járvány okozta nehéz helyzet is – Isten előtt van. Békességgel ajándékozz meg a látás, hogy Isten vállal bennünket,

embereket, és még akkor is velünk van, ha először csak az istállót ajánlanánk fel neki. Nem adja fel azt a vágyát, hogy életünk Ura és alapja legyen, hogy aztán étellel, kegyelemmel ajándékozhasson meg bennünket. Amikor az embervilág találkozik az Urával, örül a menny, életek formálódnak újjá, reménység születik a reménytelenségben, az Isten országa kezd el megvalósulni az életünkben!

Most karácsonykor, amikor Szentlélek által közöttünk van az Úr, te is döntés előtt állsz! Lesz hely a szívedben neki? Behívod Őt a családotba? Átrendezed az életed azért, hogy méltó helyet ajánlhass fel neki?

Ha mellette döntesz, ha Vele tartasz, ha köré szervezed a személyes életed és a családot, meg fogod tapasztalni karácsony igazi békességét! Érezni fogod, hogy örül a menny, mert az öröme ott lesz a lelkedben! Végre megéled, hogy helyére kerül minden: az Úr, te magad, a családod, a gyülekezet, és áldás lesz az igazán békés karácsonyodon!

Ámen.

Imádság:

Urunk Istenünk! Te vagy az élet, a szeretet és a békesség. Kérünk, töltsd be békétlen, aggódó életünket Szentlelkeddel, hogy a veled való találkozásban élhessük meg a karácsony csodáját! Kérünk, hozz fénnyt, világosságot az életünkbe! Szeretnénk befogadni most téged, hogy mindig veled lehessünk és neked élhessünk! Fogadj el minket, Urunk!

Ámen.

Írta: Mezei-Ablonczy Péter

Óév este

Textus: Eszt 6,1

„Azon az éjszakán került az álom a királyt. Ezért megparancsolta, hogy hozzák elő a nevezetes történetek krónikáját, és olvassanak föl belőle a királynak.”

Talán nincs még egy olyan nap az egész esztendőben, melyen annyi embert kerülne az álom. Ez az az este, amikor előjön egy kellemetlen és nyugtalanító gondolat, pontosan az a gondolat, amit egyik dicséretünk így énekel meg: *„Ismét egyik esztendeje, Istentől kimért ideje Telék el a mulandóságnak: Az égi testek órája Lefolyván, lett új példája A közös változandóságnak; Elmúlt vége, mint kezdete, Már van csak emlékezete.”* (280. ének 1. verse) Amikor ezt az éneket énekeljük, akkor a szívem mindig megdobb, és kérdések sokasága jön elő: Vajon mennyi van még ebből a kimért időből? Miért is élek? Mit értem el az elmúlt esztendőben?

Milyen eredményt értem el? Mit tudok felmutatni? Vajon a mögöttem lévő esztendő során Istennek tetsző volt az életem? Az ilyen és ehhez hasonló kérdések valóban nagyon messze űzik ám az álmot. Talán éppen ezért nem alszanak az emberek ezen az éjszakán, mert egyébként sem tudnának aludni, mert egyébként is kerülné őket ezen a nehéz éjszakán az álom. Azért igyekeznek az emberek jókedvet varázsolni maguknak, mert a felvetődő kérdések nem hagynak nyugtot, gyötrik az emberi lelket. Az önfeledt szóalkozás, a mulatság és az alkohol mögött a riadt ember azon védekezése van, hogy feledni szeretne.

Azonban Isten ezen az éjszakán is emlékeztetni akar. Emlékeztetni azokra a szavakra, amelyeket ki-mondtunk, azokra a szavakra, melyeket elhallgattunk, azokra a cselekedetekre, melyeket megtettünk vagy éppen elmulasztottunk. Emlékeztetni az igazságtalanságra, az elsírt könnyekre. Személyes tapasztalatból mondom, hogy aki igazán előveszi így óév estéjén az emlékek könyvét, a nevezetes történetek könyvét, s elkezd olvasni azokat a lapokat, melyeket Isten Szentlelke megnyit előtte, az előbb-utóbb el fog jutni ahhoz a gondolathoz melyet az úrvacsora során mondunk: Hiszem és vallom, hogy mindenestől fogva gyalgó, esendő, bűnös vagyok, aki a magam erejéből Isten ítélőszéke előtt meg nem állhatok, sőt büntetést, halált és kárhozatot érdemlek.

De Istennek hála ebben a könyveben nemcsak az van benne *ked ezt a mai estét, az esztendő utolsó estéjét. Köszönjük, hogy megengeded számunkra, hogy most színed előtt zárjunk be egy évet. Megállunk most, és igyekszünk számot vetni előtted mindarról, amit mögöttünk tudhatunk. Kérünk, bocsásd meg, hogy oly sokszor nem kerestünk az elmúlt esztendőben, bocsásd meg, amikor tévúton jártunk! Elébed hozzuk most életünk minden percét, hozzuk szeretteinket közel és távol, könyörgünk magyar népünkért, a betegeinkért, vezetőinkért, anyaszentegyházunkért, könyörülj rajtunk végtelen kegyelmedből.*

Urunk, ha életünk kedves előtted, tarts meg bennünket a holnapi napra, egy új esztendőre, melyen ismét tapasztalhatunk meg áldásaid!

Jézus nevében kérünk, hallgass meg bennünket! Ámen.

nem, amit tettem, vagy elmulasztottam, hanem az is, amit Isten tett velem és értem. Benne van az is, hogy hányszor hívott magához, hogy hányszor nyújtotta a bűnbocsánat kegyelmét, hogy hányszor nyúlt utánunk, hogy hányszor védett meg önmagunktól. Mert ebben a könyvben benne van az is, amit oly jól tudunk már, de ezen az estén Isten meg akarja erősíteni bennünk: *„mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”* (Jn 3,16)

Ezen az estén, esztendő utolsó estéjén legyen előttünk az emlékezetnek ezen könyve, hogy tiszta lappal indulhasson az új esztendő! Ámen.

Imádság:

Örökkévaló Istenünk, Mennyei Édesatyánk! Hálás szívvel köszönjük

A megoldás Jézusnál van

Textus: Mt 4,17

„Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: Térjetekek meg, mert elközelített a mennyek országa!”

Az újév kezdetéhez érve, sok ember tesz újévi fogadalmakat, sokan reménykednek az újrakezdés lehetőségében, de talán még többen vannak, akik fáradtan, elkeseredetten és reménytelenül tekintenek a jövő felé. Rádióműsorok szólnak az újévi fogadalmakról, közben pedig az év végéhez közeledve az ünnepek idején megsokszorozódik az öngyilkosságok száma. Erős kettősség van az emberekben, mert szeretnének szebb, békésebb, szeretetteljesebb életet élni, de mivel nem jó helyen keresik a megoldást, még nagyobb reménytelenségbe és elkeseredettségbe zuhan az életük.

Izráel népe is nagyon elkeseredett helyzetben volt. Még Jézus születése előtt elfoglalta és magába olvasztotta az országot a római birodalom. Egyre nagyobb volt az elégedetlenség és a vágyakozás. Sokan egyre erősebben kezdtek kapaszkodni a messiás-jövendölé-

sekbe. Ebben a reménytelen, sötét helyzetben kezdett prédikálni a messiás útkészítője, Keresztelő János Júdea pusztájában.

Sokan elmentek, hogy meghallgassák őt, és amikor bűneiket megvallották, megkeresztelte őket a Jordán folyóban. A bűnös elkeseredettség állapotában végre megjelent a reménység, sokan meghallották Isten hívó, figyelmeztető szavát: *„Térjetekek meg, mert elközelített a mennyek országa.”* Keresztelő Jánost azonban a király, Heródes Antipás börtönbe vetette, később pedig kivégeztette.

Ekkor kezdte meg Jézus aktív tanítói szolgálatát. Ott folytatta, ahol János abbahagyta. Ugyanazt hirdette, mert nem akart elszakadni János igehirdetésétől, mégis másképp hangzik a figyelmeztetés az ő ajkáról, hiszen tudjuk, hogy a mennyek országa vele jött el, így a szavaiból erő sugárzik.

Figyeljük meg jól ezt a mondatot! *„Térjetelek meg, mert elközelített a mennyek országa!”* Az eredeti szövegben a „térjetelek meg” jelen idejű felszólítás. Nem azt mondja, hogy jó volna, majd egyszer ha megtérnétek. Nem holnapután és nem holnap, hanem MOST van a megtérés ideje.

Békétlen, gondterhelt, bűnös, sokszor csaló és hazug földi életünk nem az ég felé mutat, hanem a terhek súlya alatt meggörnyedve egyre jobban elhatalmasodik rajtunk az ördög hatalma. Az ördög apránként tör be az életünkbe, és ártatlannak látszó dolgokkal hódítja meg szívünket. Ártalmatlan hazugságok; agresszivitást, vagy helytelen nemi identitást sugalló filmek, reklámok. Sokszor csak úgy ragadnak

ránk a ronda szavak. A félelmeinken keresztül is befolyásol minket az ördög a babonás szokásokkal.

Meg kell látnunk hibáinkat és bűneinket. Számot kell vetnünk, és szembe kell néznünk önmagunkkal. Őszintén meg kell vallanunk bűneinket imádságban Istennek. Ha el tudjuk fogadni a bűnbocsánatot, akkor felszabadul az életünk, s kiegyenesedve az égre emelt kézzel adhatunk hálát. Miénk lehet a reménység, hogy a mennyek országában örök békességben élhetünk.

A 2021-es évben engedjünk teret a Szentlélek Isten munkájának. Halljuk meg Jézus hívó szavát, hogy elnyerhessük az örök élet ajándékát: *„Térjetelek meg, mert elközelített a mennyek országa!”* Ámen!

Imádság:

Drága Mennyei Atyánk!

Hálásan köszönjük, hogy a te kezedből kérhetjük el az újév minden egyes napját! Köszönjük, hogy te közel jössz hozzánk, bűnös emberekhez. Szólsz hozzánk, új reményt adsz, megújítod életünket.

Bocsásd meg, amikor elkeseredettségünket, bánatunkat, nehézségeinket nem hozzád visszük, hanem mindenhol máshol keresünk rá megoldást, vagy egyszerűen csak kesergünk felettük!

Kérünk, újítsd meg szívünket, életünk. Várjuk a te országod eljövetelét. Könyörülj rajtunk, és vezesd életünk minden napját 2021-ben is! Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Vízkereszt ünnepe

Olasandó: Mt 2,1–12

A néphagyomány szerint ezzel a nappal veszi kezdetét a hamvázószerdáig tartó farsangi időszak, ezen a napon szokás leszedni a karácsonyfát.

Ennek a napnak régi szóval epifánia a neve, ami megjelenést, elérkezést jelent, az isteni titok feltárulását.

Vízkereszt napján Jézus megkelesztelkedésére emlékezünk, amikor a nyilvánosság elé lépett, hogy megkezdje megváltó munkáját.

De a keresztyén hagyomány erre a napra teszi Jézus első csodáját is, amikor a kánai menyegzőn borra változtatta a vizet. És erre a napra esik a napkeleti bölcsek, vagy másképpen a három királyok hódolása is.

Közelítsünk ezen az utóbbi történeten keresztül vízkereszt ünnepéhez.

Máté 2,1–2 örökítette ezt meg:

„Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idején, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt

kérdezték: Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.”

Ezek az emberek, akiket a magyar bibliában bölcseknek fordítanak 1200 kilométert tettek meg, hogy láthassák a zsidók királyát, akihez a csillag vezette őket. A pontosság kedvéért:

A messziről jött csillag- és álommagyarázó bölcseket, papokat nem egy mozgó égitest látványa, hanem a Szaturnusz és a Jupiter együtt állása a Halak csillagképében indította el. Akkoriban a Szaturnuszt a zsidók csillagának, a Jupitert pedig királyi csillagnak tekintették. A Halak csillagképről úgy vélték, hogy az a végidők jele. Az asztrológusok nyelven ez azt jelentette, hogy kezdetét vette a világ utolsó korszaka, és a zsidók között született meg ennek a korszaknak a királya. De honnan is indultak? Sok magyarázó szerint babiloni csillagjósok voltak. Mások szerint az ajándékaik alap-

ján (arany, tömjén, mirha) valószínűsíthető, hogy arab területről, feltehetően a mai Szaúd-Arábiából, Irakból, Iránból vagy Jemenből származtak.

A lényeket nem is ezek vallástörténeti érdekességek rejtik.

Tegyük fel magunknak inkább a kérdést, hogy mit tanulhatunk ezekről az ismeretlenbe elinduló, ajándékokkal útra kelő, mindezzel együtt magukat kiszolgáltatottá tevő emberektől?

Ennek megvilágítására álljon itt Anthony de Mello jezsuita szerzetes rövid története:

A tanítvány mindennap ugyanazt a kérdést tette fel:

– Hogy találom meg az Istent?

S minden egyes alkalommal ugyanazt a misztikus választ kapta.

– Vágyakozással.

– Dehát én teljes szívemből vágyom erre. Akkor miért nem találom meg őt?

Egyik nap a Mester együtt fürdött a folyóban ezzel a tanítvánnyal. A víz alá nyomta a fejét, a szerencsétlen persze elkeseredetten kapálózott, hogy kiszabaduljon. Következő nap a Mester kezdte el a beszélgetést.

– Miért küzdöttél annyira, amikor a víz alatt tartottalak?

– Mert levegőért kapkodtam.

– Majd ha megkapod a kegyelmet, hogy úgy kapkodj Isten után, mint a levegő után, akkor megtalálod őt.

A napkeleti bölcseknek, bár nem tartoztak a választott néphez, Isten elérhetővé tette az örömhírt a Teremtett világ csillagrendszeréből. Ők pedig szívük legmélyebb vágya szerint elindultak, hogy találkozzanak a végidők királyával. Így találták meg a betlehemi jászolban Jézust.

Máté evangélista könyvében, a következő fejezetben már a 30 éves Jézus a Jordán folyónál áll, hogy Keresztelő János alámerítse, a Szentlélek galamb képében száll rá, és az Atya szava így szól az égből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”

Ézsaiás ezekkel a szavakkal prófétált erről a jelenetről, és Jézus hozzánk való szeretetéről: „Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmél ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. A

megrepedt nádszalat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja ki, hűnen hirdeti a törvényt.”

Mi vízkereszt üzenete? Mit tanultam a napkeleti bölcsektől? Találjak rá szívem legmélyebb vágyára, a szomjúságra Isten iránt.

Mert nélküle megrepedt nádszál vagyok és pislogó gyertyabél.

Legyen bátorságunk találkozni az utolsó korszak Királyával!

Drága Testvérem, aki olvastad ezt az áhítatot:

Isten adja rád áldását!

Áldja meg a fölötted világító Napot,

az alattad elterülő földet,

a melletted lélegző testvért,

a szíved mélyén élő képmását, az előtted álló mai napot.

Legyen áldottá a múltó idő, a születésnapok, évfordulók,

az élők üzenete és a holtak emléke

Legyen áldottá a magányod,

egy-egy átvirrasztott éjjel, a gondjaid és félelmeid

Legyen áldottá az imádságod,

Istent keresésed és a „megtaláltságod”

Tárja ki neked Isten az Élet kapuját!

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Tóth András esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papaiem@gmail.com